CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Anul VI, Nr.62-63, august-septembrie 2000; 12 pagini, 2500lei

NOUA REVOLUȚIE SPIRITUALĂ

Radu DUMITRESCU

Fără doar şi poate că expresia "revoluție spirituală" este de multă vreme parte a vocabularului dreptei creştine româneşti dar poate mai mult ca niciodată ea trebuie transpusa în practică, printr-un efort colectiv, în România secolului XXI. Tineretul, cel chemat la o misiune de asemenea anvergură şi responsabilitate, a dovedit o vlăguire prematură după momentele decembrie '89 şi Piața Universității. Dacă Mircea Vulcănescu amintea şase generații în care tinerii au marcat istoria României: de la premergători (1821 – 1848), trecând prin generația de foc (1916 – 1918) şi ajungând la generația de excepție – cea interbelică, generația post-decembristă nu a reuşit alinierea la prestigioşii antecesori şi practic a fost invizibilă în viața social-politică a țării după 1991. A sosit insă clipa sa spunem că acest ultim deceniu nu a fost decât o perioada de prăbuşire lăuntrică, care s-a finalizat cu o reorganizare şi regrupare ce pot da naştere unui curent de o vivacitate mult aşteptată.

In sfârşit, tânăra generație – cea care va contura chipul României în secolului XXI - este pregătită pentru a-şi asuma suprema misiune pământească, cea spirituală. Fără a insista asupra formei de extensie sau intersectare a termenilor să spunem că dorim o proiectare de forță a triadei religie – cultură - artă în sufletele românilor de rând. şi precum accentua Căpitanul, dacă tot răul de la suflet ne vine, atunci, pe lângă modificările de ordin politic şi economic (care sunt absolut necesare în tara, o noua revoluție spirituală va fi cea care va împăca pe român cu Dumnezeu şi cu umanitatea permițând gigantica metamorfoză ce ne poate elibera de micimea prezentului.

(Urmare în pag.10)

PP

În acest număr:

Hotărârile luate de Consiliul Director al Partidului "Pentru Patrie" în şedinţa din 29 Iulie 2000

1. **Validarea noilor senatori**

2. **Regimul iniţiativelor:**

   Orice iniţiativă pentru îmbunătăţirea activităţii P.P.P. este binevenită, dar trebuie supusă aprobării Filialei, Consiliului Politic şi apoi a Consiliului Director, autorii asumându-şi răspunderea realizării obiectivului propus; grupul şi filiala cărora aparţine autorul iniţiativei au obligaţia de a o sprijini.

3. **Se va da un comunicat de solidarizare cu Biserica în problema homosexualităţii.**

4. **Urmărirea corectitudinii depunerii cotizaţiilor (conform statutului) şi urgentarea strângerii de noi fonduri pentru terminarea construirii sediului, de către toţi factorii de răspundere (şefi de grup, şefi de filiale, Casierul General, Secretarul General).**

Consiliul Director al Partidului PENTRU PATRIE

Comunicat

Partidul PENTRU PATRIE susţine poziţia adoptată de Bisericile tradiţionale ale României în problema homosexualităţii. În acest sens Partidul PENTRU PATRIE organizează o campanie de strângere de semnături în scopul provocării unui REFERENDUM NAŢIONAL pentru repunerea Art. 200 în Codul Penal al României.

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE

ROMÂNII ŞI MITUL TEHNOCRATULUI

Dan GHIŢĂ

Se discută intens zilele astea despre „asanarea vieţii politice româneşti". Preşedintele Constantinescu a renunţat (la timp) la o nouă candidatură şi toată lumea aşteaptă acum cu nerăbdare acelaşi gest de la Ion Iliescu. Pentru mulţi, acesta ar fi semnalul hotărâtor al unei revoluţii spiritual-politice în urma căreia locul politicianului uzat şi plin de lipsuri va fi luat de tânărul, vigurosul şi nepătatul Tehnocrat, singurul capabil să aducă ţara din haos direct în Europa.

Pentru poporul nostru, mitul acesta al salvatorului nu e ceva nou. Încă din cele mai vechi timpuri, istoria românilor s-a făurit în jurul unei figuri centrale, care polariza toate calităţile şi toate speranţele oamenilor în momentele de cumpănă. De la Burebista şi Decebal, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazul, până la Horea şi Avram Iancu, oamenii şi-au aşteptat salvarea, şi-au legat destinele de cel care-i conducea în acele momente. Un observator mai pătimaş ar spune că aceasta se datorează firii fundamental creştine a românului, pentru care figura unui mântuitor apare ca ceva firesc şi necesar. Desigur, şi alte popoare şi-au legat în anumite perioade soarta de numele unei figuri marcante: avem astfel secolul lui Pericle în Grecia Antică, epoca lui Ludovic XIV sau a lui Napoleon în Franţa, ca şi cea a lui Petru cel Mare în Rusia ţaristă, pentru a da numai câteva exemple. Însă observăm că, treptat, odată cu evoluţia societăţii, locul figurilor singulare în mijlocul marilor evenimente istorice este luat de mişcările colective: revoluţiile burgheze din Anglia şi din America, revoluţiile de la 1848, Comuna din Paris de la 1870-1871, Primul Război Mondial, Societatea Naţiunilor etc. În tot acest timp românii continuau să-şi lege speranţele de apariţia vreunui lider predestinat să îi conducă. Inclusiv în zilele noastre – când Ceauşescu a speculat şi a perpetuat această slăbiciune a poporului român, construindu-şi un monstruos cult al personalităţii care dăinuie încă în inimile unora.

(urmare în pag.12)

DREAPTA SOCOTINȚĂ ȘI CÂNTARELE STRÂMBE

Vasile ROȘU

De multe ori, ascultând o idee pretins nouă îți vine să spui: „Parcă am mai auzit așa ceva". Iar Ecleziastul (1, 9) zice: „Nimic nou sub soare".

Astfel, majoritatea conducătorilor de imperii pe care istoria i-a consemnat, au fost tentați să impună restului lumii stăpânirea și modelul lor. Toți pretinzând că astfel ar asigura pacea și bunăstarea omenirii. Și că dacă nu au Impunerea din afară a unei idei străine a adus ostilitate, mai curând sau mai târziu.

În epoca noastră această veșnică tendință a celor puternici dispune de mijloace pe care antecesorii nu le-au avut: mass-media, în special televiziunea, și internetul. Mijloace redutabile, menite să aducă lumea la același numitor. Folosind tendința obiectivă de globalizare a economiei, se tinde mai mult sau mai puțin mărturisit spre un guvern mondial. Puterea care de această dată își asumă realizarea visului atâtor conducători de imperii este S.U.A. Deocamdată se afirmă ca scop: *Noua Ordine Mondială* – o sintagmă vagă, care ar aduce bunăstarea tuturor.

Trebuie spus că azi omenirea este confruntată cu probleme ce depășesc granițele naționale: poluarea, păstrarea mediului ambiant, demografia etc. Colaborarea între state pentru rezolvarea acestor probleme este posibilă, dar neîncrederea reciprocă și diversitatea de interese frânează realizarea ei.

Astfel a apărut ideea limitării suveranității statelor, în scopul realizării *binelui comun*. Sau doctrina Brejnev reactualizată. Tendința de apropiere între națiuni și culturi diferite există, dar în același timp aceste entități au dorința de a se conserva, de a rămâne ceea ce sunt. Chiar națiuni puternice, cu realizări splendide, își manifestă teama de se dizolva într-un ghiveci fără personalitate distinctă.

Totuși acuză națiunile mai mici de „tribalism", cum făcea președintele Mitterand Și noi, românii, dorim integrarea în Europa. Dar cum a spus odată Corneliu Codreanu – în Franța lui Bayard, nu în cea a Frontului Popular. Adică într-o Europă a națiunilor, fiecare păstrându-și specificul național și religios.

Procesul de integrare europeană este unul obiectiv, dar el trebuie să se desfășoare normal, nu impus. O Europă a națiunilor realizată astfel ar fi ca un covor, cum s-a exprimat cineva, țesut în culori vii, mult mai frumos decât o țesătură roșie sau trandafirie, chiar împănată cu stele în cinci sau șase colțuri.

În cadrul valorilor spirituale specifice, un rol de frunte îl ocupă păstrarea credinței religioase, în cazul nostru cea ortodoxă. Nu e vorba numai de rit, ci de întreg ansamblul de valori pe care creștinismul l-a adus în viața neamului. Poruncile divine, păstrate prin ortodoxie, cultivă ceea ce este mai frumos și mai nobil în viața omului. Chiar dacă mulți încalcă poruncile, opinia publică îi sancționează, îi respinge. Aberațiile sexuale stârnesc dezgust, dar și compătimire, față de orice om bolnav. Societatea trebuie să-i considere ca atare, nu să cultive aceste anomalii. La fel trebuie privit prozelitismul sectar. Tot ce atentează la ființa spirituală a neamului trebuie privit cu rezerve.

Ce este natural va dura, ce este impus artificial va pieri. Conducătorii națiunilor trebuie să știe aceasta. Însă în spatele acțiunilor politice, multe din ele sincere și bine intenționate, se ascund interese mult mai meschine: câștigul nelimitat pe seama națiunilor și visurile de dominație mondială.

Finanța mondială nu are timp să aștepte dezvoltarea naturală a societății. Ea impune conducătorilor politici dependenți de finanțe, să forțeze ritmul. Sub lozinci ca drepturile omului și apărarea democrației, ea depășește granițele propriului domeniu și încalcă teritorii ce nu-i aparțin. În numele democrației se instaurează treptat o veritabilă dictatură. Se spunea prin anii 50: „regimul de democrație populară îndeplinește cu succes sarcinile dictaturii proletariatului". Iarăși nimic nou sub soare...

Ce fel de democrație este aceea care permite ca în țări dezvoltate și stabile să se voteze legi care instituie *delictul de opinie*?

Ce fel de drepturi ale omului sunt servite, când crimele comuniste, de zeci de ori mai numeroase decât cele naziste, să fie scuzate și trecute sub tăcere? Sau țări care au în guverne miniștri comuniști să-și permită să înfiereze țări care au ales în conducere oameni cu vederi opuse?

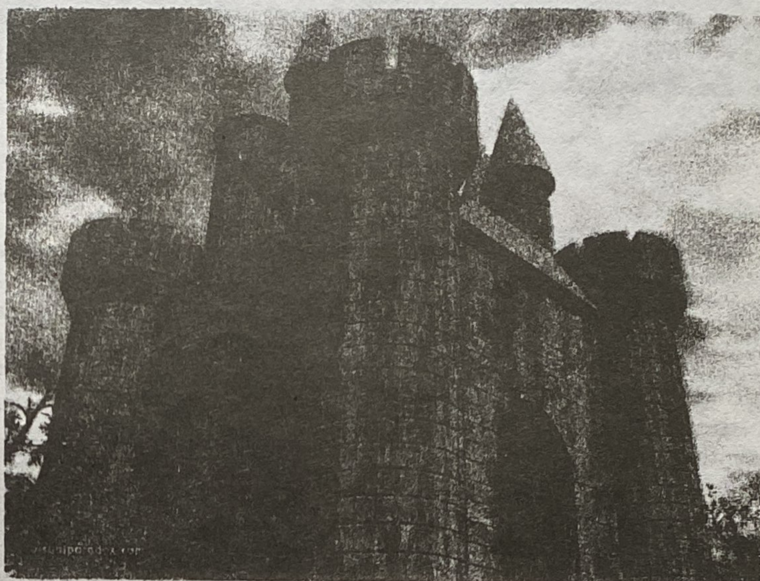
Fără să ai nevoie de documente, vezi clar că sistemul comunist a fost creat, tolerat și susținut spre a pregăti terenul pentru mondializare. Comunismul a lovit în Biserică și în identitatea națiunilor. În fosta URSS a deportat popoare și a amestecat populații în numele internaționalismului. La fel în țările satelite. În închisorile din România circa 2000 de preoți din toate confesiunile au cunoscut teroarea. Iar în Rusia, preoți închiși sau uciși au fost cu zecile de mii. O mărturie în acest sens face părintele D.Bejan în cartea „Onenki". Nu mai vorbesc de relatările lui Soljenițîn și ale altor oaspeți ai Gulagului.

(Urmare în pag.4)

Dreapta socotință și cântarele strâmbe

(Urmare din pag.3)
Sunt fapte evidente, dar care pentru conducătorii stângii europene nu sunt semnificative. Pentru ei nu există decât Holocaustul. Şi asupra acestuia nu au voie să cerceteze nici istoricii.
Ce egalitate între oameni şi popoare este aceea, care consideră morții unui popor mai valoroşi decât ai altuia?
În țările din Răsărit comuniştii zburdă în voie, dețin poziții politice şi economice de prim rang, şi-au însuşit grosul avuției naționale din țările respective şi nimeni nu-i întreabă cum au câştigat atâtea bogății în câțiva ani. Se simt apărați de Europa trandafirie, unde tronează socialiştii şi foşti comunişti.
Rezistența anticomunistă este marginalizată, prezentată lacunar şi selectiv. S-a scris mai mult despre procesul lui Pătrăşcanu decât despre al lui Maniu. Şi de loc despre cel al lui George Manu, de exemplu.
În aşa-zisa Comisie de cercetare a dosarelor Securității nu şi-a găsit locul nici un fost deținut politic. În schimb au fost aleşi, în pofida legii, doi foşti membri ai PCR.
Legile, aşa cum sunt, adică votate de comuniştii lui Iliescu, nu se respectă. Nu se respectă nici bunul simț, sau cum se mai spune, *dreapta socotință*. Totul se cumpără şi se vinde cu cântare strâmbe. Autorii marilor țepe de sute de miliarde găsesc refugiu în țări care se pretind democrate. Iar cei ce sunt arestați în țară se bucură de favoruri deosebite. Țara nu se poate redresa cât timp cei ce stăpânesc banii au legea de partea lor. Şi să nu uităm că această tagmă a negustorilor de bani a fost singura asupra căreia blândul Isus a pus mâna pe bici.reuşit, aceasta s-a datorat concurenților şi insuficienței mijloacelor. Nicidecum propriei judecăți ori bunului simț. Nici înțelegerii că şi alții au dreptul să trăiască cum le place, cum le e firea şi legea.

DIN LUMEA LARGĂ...

- **NPD**. La inițiativa cancelarului Gerhard Schroeder, Parlamentul german a luat în discuție, la începutul lunii august, posibilitatea scoaterii în afara legii a unor partide considerate drept extremiste. Propunerea face referire directă la Partidul Național Democrat German (NPD), de extremă dreaptă, care în activitatea sa reia unele teme din discursul național-socialist din perioada interbelică, stârnind îngrijorarea politicienilor germani şi nu numai. Germania se confruntă încă cu decalajul economic accentuat dintre landurile din Est (fostul RDG) şi cele din Vest. Între altele, esticii sunt nemulțumiți de condițiile de viață inferioare celor din Vest, în timp ce compatrioții lor occidentali nu sunt de acord cu sumele mari alocate de Guvern pentru restructurarea Estului (aşa-numitul „impozit de solidaritate"). Pe fondul acestor nemulțumiri, a crescut simțitor aderența în special a tinerilor spre partidele radicale şi spre mişcările extremiste (gen *skinheads*). Astfel, la alegerile pentru Parlamentul local din landul Saxonia – Anhalt din fostul Est, Uniunea Poporului German (DVU), tot de extremă dreapta, a obținut aproape 12% din voturi, intrând în Parlament.

- **SYDNEY**. Ceremonia de închidere a Jocurilor Olimpice de la Sydney va cuprinde şi un „program artistic" oferit de homosexuali şi travestiți australieni, a anunțat un reprezentant al Comitetului de Organizare a Jocurilor. El a explicat această bizară alegere prin faptul că homosexualii reprezintă un segment din cultura diversă a Australiei, care merită să fie reprezentat în cadrul Olimpiadei. În plus acelaşi oficial a declarat că celebra paradă anuală a homosexualilor ce se desfăşoară la Sydney cu ocazia sărbătorii Mardi Gras aduce la buget mai mulți bani decât orice altă manifestare, inclusiv cursa de Formula 1 din acelaşi oraş.

PARTIDUL PENTRU PATRIE

Fondat de foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători în munţi, deportaţi şi urmaşii lor

Ne-am legat să jertfim totul pentru ţară, am jurat să luptăm permanent împotriva comunismului, hoţiei, corupţiei, minciunii.

Vrem să trezim la luptă toate energiile creatoare ale Neamului, pentru slava lui Dumnezeu şi reîntregirea României, pentru reînvierea virtuţilor strămoşeşti şi creşterea tinerelor generaţii în spiritul lor.

Alăturaţi-vă crezului şi luptei noastre.

VOTAŢI PENTRU PATRIE!

DUMNEZEU SĂ NE AJUTE!

Răspunsuri la scrisori

Constantin IULIAN

Citez dintr-o scrisoare primită de curând din Corabia – Olt:

"În teritoriu sunt contactat de PNL (C), UFD, ANCD pentru a constitui un "POL DE DREAPTA", pentru a merge în "comun" la Preşedinţia Ţării...

...rog a ne informa urgent în teritoriu privind poziţia noastră în a face alianţe preelectorale, post-electorale, fuziuni etc. , cu cei ce sunt de dreapta, pentru alegerile generale..."

Ce păcat că autorul acestor rânduri, de altfel un om bine intenţionat, nu înţelege esenţialul luptei noastre. Oare nu-şi dă seama camaradul nostru în ce lume suntem obligaţi să trăim şi care este soluţia problemei care-l frământă?

Este evident că în România cei cinstiţi sunt astăzi puţini faţă de cei mulţi puşi pe căpătuială necinstită. Dar din cinstiţii aceştia, aşa puţini câţi sunt, unii nu vor să se implice în activităţi politice organizate. Zic ei că "politica e o murdărie" şi nu are rost să se înregimenteze în vreo formaţiune politică, păstrându-se departe de acestea. Şi uite aşa cei necinstiţi se grupează, se tot grupează, îşi fac afacerile murdare fără pic de ruşine şi cei cinstiţi care nu vor să se murdărească" suferă şi se tot vaietă.

Va mai trece un timp până când marea majoritate a celor cinstiţi vor înţelege că împotriva necinstei generalizate trebuie să se lupte organizat şi nu să se vaiete. Aceştia vor înţelege într-un târziu că numai într-o formaţiune solid închegată şi bine condusă vor putea, cu efect, să se opună necinstei şi să se bucure şi ei şi cei apropiaţi de rezultatele unei astfel de lupte. Până atunci trebuie păstrat însă nucleul REZISTENŢEI NAŢIONALE.

Această judecată simplă se impune a fi propagată cu convingere în toate păturile sociale şi este imposibil ca ea să nu ridice la luptă, să nu scoată din amorţire, pe cei puţini dar buni, elita adevărată a ţării, dispusă să se jertfească pentru binele familiei proprii şi a neamului întreg.

Ca şi în trecut, REZISTENŢA NAŢIONALĂ este astăzi aidoma unei CRUCIADE îndreptate împotriva imoralităţii care se manifestă în toate compartimentele vieţii noastre sociale.

Nu alianţe, nu jocuri politice, nu combinaţii cu cei ce s-au dovedit că vor să jefuiască ţara, ci o propagandă cinstită, dusă pe principii creştine, dă un sens adevăratei activităţi politice.

Decât să vă intereseze, Domnule V. B. din Corabia, ce combinaţii politice aţi mai putea face şi să vă treziţi într-o bună zi înşelat şi compromis, mai bine mergeţi prin sate şi propovăduiţi adevărul, organizaţi cete de viteji dispuse să lupte şi să moară alături de dv. pentru dreptatea Neamului Românesc. Fiţi sigur că acesta este drumul cel bun. Chiar dacă pentru moment nu vom reuşi mare lucru prin lupta noastră, vom continua totuşi REZISTENŢA NAŢIONALĂ care a însemnat şi înseamnă nucleul de lumină şi speranţă a românilor de pretutindeni, mai mult, marchează o prezenţă în istorie.

Hotărârile Consiliului Director al Partidului Pentru Patrie

din 23 septembrie 2000

1. Din fondul de propagandă se vor tipări 1000 de exemplare din Programul Partidului PENTRU PATRIE.
2. Se va cumpăra un telefon mobil pentru a se păstra o legătură permanentă cu ţara.
3. Se va da o bătălie financiară pentru continuarea lucrărilor la sediul din str. Veseliei 21 (se va raporta lunar).
4. Următoarea şedinţă a Consiliului Director va avea loc în ziua de **14 octombrie ora 10** la sediul nou. Consiliul Politic se va întruni vineri **13 octombrie ora 19**, tot la sediul nou.
5. Este convocat Senatul Partidului PENTRU PATRIE în ziua de **14 octombrie ora 12** pentru alegerea organelor sale de conducere.

CONSIDERAȚII ASUPRA SOCIALISMULUI

Mihai CIOBOTEANU

Una din afirmațiile care l-au făcut celebru pe Karl Marx, a fost aceea că socialismul este o etapă în evoluția societății, o etapă care face tranziția de la capitalism spre comunism. El va apărea mai întâi în statele industrializate care se află la apogeul capitalismului: Germania, Italia, Franța etc. Paradoxul istoric (aparent) este că sistemul comunist s-a dezvoltat într-una din cele mai puțin industrializate țări. Corect ar fi ca de-acum înainte să continuăm pe urma raționamentului marxist și să nu deviem așa cum au făcut majoritatea, sub influența contextului istoric. Avem nevoie de un sistem de referință care nu poate fi altul decât marxismul pentru a judeca o serie de fapte istorice, pentru că dacă le interpretezi prin valoarea lor intrinsecă, atunci poți să ajungi pe o pistă falsă.

Marx a prezis că în Germania va fi socialism; Partidul Social Democrat German, Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg, Partidul Național-Socialist Muncitoresc German sunt faze ale evoluției nemților către un altfel de marxism. Mein Kampf este scrisă într-un discurs de tip marxist în care întâlnim critica burgheziei, sprijin pentru muncitori și clasele defavorizate economic. Două elemente din ideologia nazistă fac deosebirea de socialismul clasic. Primul este elementul rasial, cu complexul de teorii referitoare la existența unor criterii fizice de clasificare a raselor umane, ceea ce va implica relații de superioritate-inferioritate între popoare; legat de aceasta sunt pornirile antievreiesti care nu au altă explicație decât necesitatea naturală de a extermina. A doua componentă, care se regăsește și în fascism, este patriotismul patologic, care are rădăcini până la Revoluția Franceză de la 1789 când abatele de Sieyes a definit națiunea ca fiind numai și numai marea masă a claselor de jos, în articolul "Ce este starea a treia?". Naționalismul acesta a fost completat cu ideile școlii germane referitoare la mistica statului și, cu o supradoză de orgoliu personal și ambiții mărețe justificabile, de un Gabriele D'Annunzio sau Fr. Nietzsche. În Italia, Benito Mussolini nu este altceva decât un altfel de socialist; a fost redactor la *Avanti*, a scris la *Il Popolo d'Italia*, iar tatăl său era șef comunist în provincia Forli.

Întreaga teorie marxistă exclude Rusia de pe lista celor care urmau să intre sub oblăduirea comunismului; esența marxismului este tocmai această justificare pseudoștiințifică prin teoria determinismului istoric. Un marxist adevărat nu poate susține că în Rusia anului 1917 s-au aplicat principiile sale. De ce adică trebuie să considerăm că bolșevismul este marxism? Să nu uităm că la ruși, revoluție înseamnă schimbare în sensul modernizării. Petru cel Mare a fost revoluționar, când i-a pus pe boieri să-și tundă bărbile. Ultimul țar a fost revoluționar, când după mișcările din 1905 a decis să înființeze Parlament și să relaxeze oarecum relațiile economice și politice.

Bolșevic înseamnă majoritar, deci orice s-ar zice despre Lenin sau Troțki, în guvernul Kerenski comuniștii erau mai mulți. Bolșevicii nu au apărut spontan în ziua de 25 octombire/7 noiembrie 1917.

În Rusia, relațiile capitaliste erau slab dezvoltate iar fundamentalul termen de proletar era prea puțin semnificativ în contextul social politic al începutului de secol XX.

Mândria comunismului moscovit este complexul de națiuni din centrul și estul Europei care au "îmbrățișat" rând pe rând după 1945 idealurile socialismului. Nu știu alte țări dar în România se văd clar trei etape ale "comunismului": pre-Ceaușescu, Ceaușescu, post-Ceaușescu. Anii '50-'60 au să rămână în istorie ca o altă perioadă de ocupație rusă – ca și cea din timpul "protectoratului" – anii '30-'40 ai secolului trecut. Analizate din punct de vedere pur marxist deceniile șapte și opt nu ne spun nimic. Dezlegarea lor este alta - revoluția maoistă, cultul personalității, patriotismul de la 1789 etc. Anii '70-'80 reprezintă pentru noi ceea ce a fost Hitler pentru germani; dealtfel înclin să cred că I.V. Stalin sau N. Ceaușescu își ispășesc pedeapsa de veci nu lângă Lenin ci lângă Hitler.

Implicația acestor constatări este următoarea:

* Național-socialismul și fascismul sunt specii ale marxismului
* Bolșevismul nu are legătură cu marxismul, ci cu modul de a fi al poporului rus.

PARTIDUL PENTRU PATRIE

FONDAT DE FOŞTI DEŢINUŢI POLITICI, VETERANI DE RĂZBOI, LUPTĂTORI ÎN MUNŢI, ŞI TINERI CE ÎŞI ADAPĂ SUFLETELE LA VALORILE NAŢIONALE ŞI CREŞTINE

"De la icoană şi altar am pornit..."
Ioan I. Moţa

SUB SCUTUL SFÂNTULUI ARHANGHEL MIHAIL PĂŞIM LA LUPTĂ CU DEVIZA

"TOTUL PENTRU ŢARĂ!"

ALĂTURAŢI-VĂ CREZULUI ŞI LUPTEI NOASTRE!

TRAIAN BĂSESCU: dincolo de imagine

Dan GHIȚĂ

În iunie Traian Băsescu a câştigat postul de primar într-o manieră impresionantă, bulversând chiar şi pe sociologi. A început campania electorală cu întârziere, nu a adoptat o imagine cosmetizată nu şi-a linguşit electoratul şi totuşi a reuşit să „fure" o mulţime de voturi tocmai de la principalii săi contracandidaţi. Băsescu a abordat alegerile mizând totul pe nostalgia românilor după o „mână de fier". Şi în final a avut dreptate.

Însă după o campanie atât de agresivă, bucureştenii aşteptau rezultate. Proaspătul primar ştia acest lucru, aşa că s-a pus pe treabă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i mute din faţa Primăriei pe greviştii care de câteva luni cereau locuinţe. O decizie de mare efect; alegătorii lui zâmbeau satisfăcuţi: după atâtea luni, trotuarul din dreptul parcului Cişmigiu era din nou curat. Ce conta că gunoiul fusese ascuns sub covor? Amărâţii au fost îngrămădiţi în nişte camere de cămin cu promisiunea că în timp li se vor da locuinţe. Primarul nu le-a rezolvat problema (nici nu avea cum, ca să fim cinstiţi), dar le-a închis gura, măcar pe moment.

La nici trei săptămâni de la această ispravă, Traian Băsescu revenea în atenţia publicului cu o nouă decizie răsunătoare: peste noapte i-a demis pe toţi directorii din Primărie! Un gest de aplaudat, dacă respectivii directori erau corupţi şi incompetenţi, cum susţinea pleşuvul primar general. Însă cum se explică atunci faptul că ei sunt în continuare în aceleaşi funcţii?

A urmat bomba cu şcolile insalubre. Traian Băsescu a cerut Ministerului Educaţiei să amâne începerea anului şcolar pe motiv că şcolile au nevoie de reparaţii fără de care se constituie în adevărate focare de epidemie. Foarte adevărat şi trist în acelaşi timp, însă ce ar rezolva Primăria în cele câteva săptămâni pe care le-ar câştiga prin amânarea începerii anului şcolar? Ar obţine banii pe care nu i-a obţinut în opt luni? Ar termina renovarea şcolilor, care în mod normal durează până la un an? Greu de crezut. În schimb cu siguranţă ar crea din nou haos într-un învăţământ şi aşa dezastruos.

De curând, domnul Băsescu s-a pornit într-o nouă cruciadă, de data asta împotriva repartiţiilor de locuinţe – acordate preferenţial de către fosta administraţie unor persoane importante. A declarat hotărât că va anula repartiţiile şi va acorda locuinţele celor care nu au unde să stea. Din nou o iniţiativă excepţională! Dacă s-ar fi concretizat, era fapta cea mai măreaţă de la Revoluţie încoace. Din păcate însă, ea a rămas doar la stadiul de declaraţie incendiară şi atât. Probabil eroicul nostru Primar General s-a uitat mai atent pe listă şi şi-a descoperit prietenii, pentru că până acum nu a anulat nici o repartiţie.

Sfârşitul lui august a adus pentru Traian Băsescu o nouă şi cea mai importantă bătălie: cea cu proprietarii de chioşcuri fără autorizaţii de construcţie. Pentru câteva zile, unele cartiere ale Bucureştiului au trăit o nouă mineriadă, asistând la ciocniri violente între buticari şi jandarmi. Oricât de utilă, demolarea chioşcurilor şi teraselor nu era o prioritate. Ca şi celelalte, o nouă măsură cu mare impact mediatic, dar de o eficienţă îndoielnică. Evident, chioşcurile amplasate ilegal stânjeneau circulaţia şi erau o sursă importantă de gunoaie. Însă problema putea fi rezolvată în linişte dacă Primăria aştepta până la expirarea contractelor cu proprietarii: cel mult un an de zile. Intervenţia în forţă, atât de dragă domnului Băsescu, nu va duce decât la descurajarea micilor investitori, şi aşa demobilizaţi din cauza legislaţiei ostile, potrivit căreia, între altele, 25 de autorizaţii nu înseamnă nimic fără a 26-a.

Aşadar, războiul cu chioşcarii nu era o prioritate. Iată în schimb că ceea ce era cu adevărat prioritar în administrarea Bucureştiului – adoptarea bugetului local – nu s-a realizat încă, la trei luni de la alegeri. Traian Băsescu a amânat această problemă spinoasă (şi care nu aduce vreun spor de popularitate) probabil până după alegerile generale.

Astfel, politica domnului Băsescu este simplă: pe termen scurt, prin măsuri răsunătoare, câştigă capital electoral, iar dacă totul merge bine, are şanse la postul de prim-ministru. În acest caz va lăsa pe altul să se ocupe de problemele cu adevărat importante ale Bucureştiului.

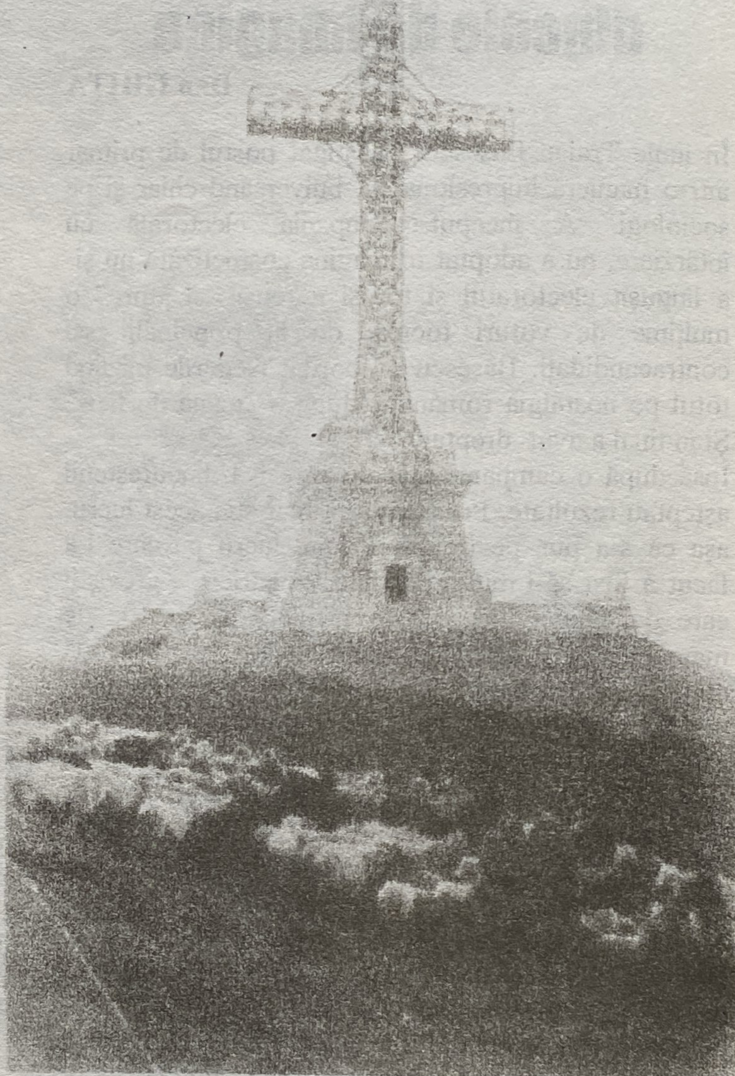
NOUA REVOLUȚIE SPIRITUALĂ

(Urmare din pag.1)

Intr-o democrație originală noi înțelegem libertatea doar în termenii lui Toma de Kempis: "robeşte-mă, Doamne ca sa mă simt liber..." şi înțelegem să îmbrăcăm revoluția spirituală în forme creştine. Ghidându-ne după principiile lui Petre Țuțea: "în afara lui Dumnezeu nu există nici un adevăr ci frânturi care se coboară din măreția şi eternitatea Lui", punem la temelia schimbării idealul de îndumnezeire a omului. Printr-un efort uriaş, călăuzită de Hristos, tânăra generație se angajează la remodelarea creştină a românilor considerând primordială lupta spirituală dusă pentru metamorfoza mentalităților şi a sufletului românesc pustiit în lunga noapte a comunismului şi tranziției.

In momente în care poporul s-a plictisit de discursuri demagogice şi simte doar repulsie față de politică, noi ne propunem nu numai să arătăm un mod decent, onest şi loial de a ne implica în bunul mers al țării ci să oferim hrana spirituală şi culturală. După cum aprecia Steinhardt: "Cultura, când este adevărată şi lipsita de farafastâcuri solemne, este un imn de laudă adus vieții. Nu este mai puțin caldă, vivace, puternică, decât viața însăşi". Parte a obiectivelor imediate trebuie sa fie atât ridicarea gradului de cultură a poporului după modelul "Orice carte citită este o putere în plus" (Alberto Moravia) cât şi încurajarea manifestărilor culturale la nivelul tineretului şi proiectarea valorilor pur româneşti în spectrul universal.

Componentă a culturii, arta a pierdut în ultimul secol menirea fundamentală, cea întrevăzută de Nichifor Crainic: "Scopul artei este revelația în forme sensibile a tainelor de sus. Arta este superbul simulacru al veşniciei" şi s-a deplasat către ipostaza de instrument docil aflat în slujba rațiunii labirintice a celor care au abandonat credința. Revenirea ei la formele originare ar fi un sprijin de neprețuit pentru cultură în ansamblu şi pentru acțiunea spirituală preconizata. Vorbind despre cadrul acestei triade spirituale de forță: religie – cultură – artă, nu este de ajuns să conştientizăm că ea trebuie turnată în forme româneşti şi creştine ci un factor la fel de important este descoperirea şi pregătirea celor care pot pune în practică marele ideal al revoluției spirituale contemporane. Intr-un moment în care românul este obosit şi înfometat trebuie să afirmăm cu tărie, pentru ca vorbele să ajungă la auzul tuturor, că salvarea ne vine de la suflet. După purificarea interioară

doar jefuitori şi jefuiți, ci doar oameni oneşti. Revoluția spirituală va trebui să înceapă printr-o acțiune concertată a preoților, profesorilor, artiştilor şi oamenilor de cultură care slujesc ideea națională şi creştină, acțiune care să modifice mentalul colectiv, prăfuit şi înțepenit. Ea va crea oameni educați şi responsabili, gata de a interveni ferm pentru binele Patriei şi al Națiunii. Din vâltoarea acestei noi revoluții spirituale vor apărea cei chemați de Dumnezeu întru salvarea României. Conştientă de misiunea ei, tânăra generație românească creştină este gata să înceapă cu spiritul pentru a sfârşi cu politica şi economia în dificilul ideal de schimbare la față a țării.

DEZAMĂGIRI...

Am luptat contra comuniştilor, dar şi contra nemţilor, pentru o Românie mare, liberă şi demnă şi nu mi-a trecut prin minte că va ajunge să fie condusă la un moment dat de o clică de politicieni fără ţară având un singur ţel – înavuţirea.

E drept că generaţia noastră a fost crescută în respect faţă de neam şi rege. De rege ne-au văduvit comuniştii, atât cei dinainte cât şi cei de după revoluţia din 1989. Dar Patria? Două milenii a fost apărată de moşii şi strămoşii noştri, cu preţul sângelui lor, ca astăzi să rupă din ea, bucată cu bucată politicieni ce n-au nimic în comun cu dragostea de România:

Ion Iliescu, şcolit în URSS, care oricât s-ar dori altceva, tot comunist rămâne, a ocupat la revoluţie un scaun gol. De murit pentru ţară, au murit tineri nevinovaţi.

Un Petre Roman, care a trădat de când este pe fiecare din asociaţii lui, astfel: pe comunişti, care l-au trimis la studii în Franţa, când românul nu putea nici visa o vizită peste hotare; pe Iliescu, care l-a înscăunat prim-ministru; pe Victor Ciobea, pe care l-a sabotat sistematic; coaliţia actuală, roasă ca de lepră de acţiunile „tovarăşilor de drum", care în toate momentele cheie a spus Nu, reuşind să compromită nu numai coaliţia din care făcea parte, dar chiar şi ţara. Şi cum putea fi altfel fiul lui Valter Roman, duşman declarat al României, el însuşi crescut în ură faţă de neamul românesc.

Aşa cum Iliescu nu poate fi altfel decât comunist, Roman rămâne nimic mai mult decât un trădător. Cum să-l consideri altfel când, în timp ce ţara are nevoie de linişte, de unitate şi de înţelegere, el acţionează exact în sens contrar, căutând să demonstreze instabilitatea şi să accentueze imaturitatea politică de la noi.

Un Virgil Măgureanu, care după ce a fost părtaş la ştirbirea autorităţii statului român ca director al SRI, a reuşit să-şi construiască o hardughie de casă din ce? Din salariul de funcţionar al statului?

Un Triţă Făniţă, ajuns miliardar după ce a contribuit la distrugerea agriculturii româneşti. Şi exemplele ar putea continua...

Şi asta tocmai în aceşti ani, când aveam atâta nevoie de conducători oneşti, cu dragoste de ţară.

Sunt de părere că România are nevoie măcar acum în ceasul al 12-lea de o lege a lustraţiei care să limiteze accesul comuniştilor la funcţii publice, pentru a face loc specialiştilor tineri, necompromişi, bază a unei viitoare elite. Sau vom continua să privim înaltele demnităţi publice drept recompense pentru cei *„devotaţi"* unui partid (vezi luptele sterile din jurul scaunului lui Babiuc sau mai recent, al lui Remeş).

Veteran de război
Lt.Col. (r) **Mihai Colgiu**

BUCUR STĂNESCU

S-a născut la 14 iulie 1916 în Roşiorii de Vede, judeţul Teleorman. Licenţiat al Facultăţii de litere şi filosofie din Bucureşti. Ca legionar, a fost şef al Frăţiilor de Cruce din judeţ şi al centrului studenţesc legionar Teleorman. După 21 ianuarie 1941 se refugiază în Germania, unde lucrează ca muncitor la Rostok, iar din 1942 este internat în lagărul de la Buchenwald.

După 23 august 1944 luptă în Armata Naţională contra armatei sovietice iar după terminarea războiului se înscrie pentru doctorat în filosofie la Universitatea din Munchen.

Întors în ţară în 1947, este ţinut în închisoare şi lagăre de muncă până în 1964. După eliberare a lucrat ca traducător tehnic din limba germană.

A publicat proză şi versuri în diferite reviste (Ramuri, Vatra etc.) şi după 1989 a publicat volumele "Colonia Culme" şi "Spicuiri dintr-o viaţă chinuită – Meditaţii asupra închisorilor comuniste". A fost membru al Uniunii Scriitorilor.

A încetat din viaţă la 13 august 2000.

Dumnezeu să-l aibă în pază.

Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea...

CONSTANTIN AUREL DRAGODAN

În ziua de 17 septembrie 2000 s-a stins dintre noi camaradul CONSTANTIN AUREL DRAGODAN, membru în Senatul Partidului PENTRU PATRIE.

Preţuit şi iubit de toţi cei care l-au cunoscut, lasă în urma lui doar bună amintire şi durerea fără tămăduire pentru că l-am pierdut.

În anii de închisoare n-a făcut nici o abjurare, nici o abdicare şi nici un compromis.

Acum, când îi aducem pioasă lacrimă şi cucernică închinare, ne rugăm lui Dumnezeu să-i facă parte de odihnă veşnică în Rai.

(Urmare din pag.2)

ROMÂNII ŞI MITUL TEHNOCRATULUI

Şi acum în anul 2000, în pragul alegerilor prezidenţiale, românii tânjesc cu disperare către o figură autoritară, către un lider charismatic pe care să-l însărcineze cu rezolvarea tuturor problemelor lor. O demonstrează sondajele de opinie şi chiar rezultatele alegerilor locale: au avut succes nu atât exponenţii unor echipe competente (nici n-au prea existat), cât personalităţile puternice, posesorii de *imagine*, gen Traian Băsescu, de exemplu. În paralel, avem de-a face cu o tendinţă generală, cel puţin la nivelul declaraţiilor, de „primenire a clasei politice". Din păcate în loc să se întreprindă concret vreo acţiune în acest sens, partidele încearcă să-şi ascundă petele apelând la o soluţie de compromis: tehnocraţii. S-a făcut mare vâlvă pe tema capacităţii tehnocraţilor de a repune ţara pe drumul ascendent. Ba chiar un cotidian important începuse deja să strângă adeziuni de la cititori pentru susţinerea cuplului-minune Isărescu-Stolojan. Ca şi cum în pragul secolului 21, ştafeta conducătorului de oşti şi liderului charismatic e destinată a fi preluată de tehnocratul-Superman.

Cu riscul de a înota împotriva curentului, rămân la părerea că în momentul de faţă nu de un tehnocrat are nevoie ţara noastră. În primul rând pentru că, potrivit Constituţiei, prerogativele preşedintelui sunt mai mult simbolice, drept pentru care un preşedinte-specialist probabil nu şi-ar putea valorifica la maximum calităţile . În al doilea rând, sondajele arată că din toamnă vom avea la guvernare o coaliţie cel puţin la fel de instabilă ca cea actuală, peste care un preşedinte independent nu va avea nici o putere. Chiar dacă ar deţine secretul relansării economice a ţării, ideile sale s-ar pierde pe drumul sinuos al ierarhiei administrative condamnate la păgubosul algoritm.

De aceea românii trebuie să se orienteze în alegerea conducătorilor nu la un program miraculos, nu la un om, fie el excepţional, ci la o echipă, cât mai completă şi cât mai omogenă, în stare să ocupe majoritatea funcţiilor de decizie şi de răspundere din stat şi să aplice o politică coerentă. Din păcate, în vasta ofertă politică de la noi, această opţiune lipseşte deocamdată.

Dragi cititori,

Acest ziar doreşte să îşi asume, pe lângă rolul de curier informativ, şi pe acela de tribună de la care cititorii săi, în special cei tineri, să îşi poată exprima deschis punctele de vedere.

În acest sens, în paginile Curierului îşi vor găsi loc cele mai interesante analize, comentarii, idei şi informaţii din ţară din domenii precum:

- Politică internă
- Economie
- Politică externă
- Istorie naţională
- Cultură
- Spiritualitate creştină
- Noua Ordine Mondială
- Democraţie
- Naţionalism

Şi lista poate continua…

Aşadar, vă invităm pe toţi cei care aveţi ceva de spus să ne scrieţi pe adresa:

Curierul PPP, C.P.8-27, Bucureşti

Sau pe e-mail: dan.ghita@home .ro

Editor: Partidul PENTRU PATRIE
Redactori: Sile IORDACHE
Dan GHIŢĂ

- **Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.**
- **Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.**
- **Manuscrisele primite la redacţie nu se restituie.**
- **Corespondenţă:**

Partidul PENTRU PATRIE, C.P. 8-27, Bucureşti

- **e-mail: dan.ghita@home.ro**
- **Tipărit la Tipografia ELISAVAROS; Tel.: 223.84.60**

ISSN: 1224-5852